

การค้นคว้าและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิธีการสอนนับว่าเป็นหัวใจสำคัญในการสอนของครูมาก เพราะเป็นตัวเชื่อมกลางระหว่างประสบการณ์และเนื้อหาในการสอนกับตัวนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้หรือมีพฤติกรรมตามจุดหมายปลายทางการสอนที่ได้วางไว้ ครูที่ดีจะต้องสามารถเลือกวิธีการสอนเพื่อใช้สอนได้เหมาะสมกับลักษณะความ~~ต้อ~~ ความสนใจ ตลอดจนเนื้อหาวิชา ประสบการณ์ และสภาพการณ์ในการเรียนนั้น ๆ การเรียนจึงจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและได้ผลดี สำหรับวิชาพลศึกษานั้น นอกจากการสอนจะเน้นในทางด้านความรู้และทัศนคติ เช่นการเรียนการสอนในวิชาอื่น ๆ ในห้องเรียนแล้ว ยังจะเน้นให้นักเรียนได้มีทักษะและนิสัยที่จะเกิดขึ้นในตัวนักเรียนเป็นสำคัญอีกด้วย และการเรียนรู้เหล่านี้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อนักเรียนได้มีโอกาสมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนโดยตรงด้วยตนเองเท่านั้น¹

แนวความคิดใหม่เกี่ยวกับการสอนวิชาพลศึกษานั้น จะไม่กำหนดแน่นอนลงไปว่าครูผู้สอนควรจะใช้วิธีการสอนแบบหนึ่งแบบใดโดยเฉพาะ ครูแต่ละคนอาจจะมีแบบการสอนแตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพ ความรู้สึก ปรักษา ความเชื่อถือ และวัตถุประสงค์ที่ครูแต่ละคนมีเป็นส่วนตัว ครูที่ดีควรเลือกวิธีการสอนต่าง ๆ หลาย ๆ วิธีมาผสมผสานกัน คัดแปลงให้เหมาะสมกับการสอนในเนื้อหาและประสบการณ์ต่าง ๆ ทางด้านวิชาพลศึกษา

¹วรัทกดิ์ เพ็ชรชอบ, หลักและวิธีสอนวิชาพลศึกษา, หน้า 101.

การสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิต (Lecture-Demonstration Method)

การสอนแบบนี้มีพัฒนาการมาจากการสอนแบบเดิม คือการสอนแบบบรรยาย อย่างเดียวตลอดทั้งชั่วโมง แต่การสอนแบบใหม่นี้ได้นำเอาวิธีการสาธิตเข้ามาประกอบ ด้วยเพื่อช่วยให้การสอนแบบบรรยายอย่างเดียวนั้นมีคุณภาพมากขึ้น หยกฟ้า วิจิตรแสงศรี ได้อธิบายถึงลักษณะการสอนแบบบรรยาย (Lecture) และการสอนแบบสาธิต (Demonstration) ไว้ว่า:

การสอนแบบบรรยาย (Lecture Method) เป็นการสอนที่ครูเป็นฝ่าย เสนอเรื่องราวทั้งหมด นักเรียนเป็นฝ่ายรับฟังและคอยจดตาม การสอนแบบนี้ครูเป็น จุดศูนย์กลางในการเรียนการสอน สอนได้น้อยกว่าวิธีใด ๆ และเปลืองค่าใช้จ่าย น้อยที่สุด ใช้เพื่อเป็นการกระตุ้นความสนใจเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือเป็นการ ให้ความรู้ให้ข้อมูลต่าง ๆ ใช้ใ้ผลดีเพื่อการถ่ายทอดความรู้ แต่เป็นการสอนที่ทำให้ ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย เพราะนักเรียนไม่ได้มีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นและไม่ มีกิจกรรมประกอบการเรียนแม้แต่อย่างใด นอกจากฟังและจดตาม การสอนวิธีนี้ เหมาะสำหรับการสอนนักเรียนระดับอุดมศึกษาหรือมัธยมศึกษาที่รู้จักใช้ความคิดหาเหตุ ผลด้วยตนเอง

การสอนแบบสาธิต (Demonstration Method) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้เด็กได้คิดและเข้าใจวิทยาศาสตร์ได้ดียิ่งขึ้น เพราะการสาธิตมีการทดลองการ กระทำจริง ๆ เมื่อนักเรียนได้เห็นของจริงย่อมทำให้เกิดความคิดและเกิดปัญหา ต่าง ๆ ในการสอนแบบสาธิตนี้จะได้ผลดีเพียงใดขึ้นอยู่กับการวางโครงการและความ สามารถของครู¹

---

¹หยกฟ้า วิจิตรแสงศรี, "การเปรียบเทียบผลการสอนวิทยาศาสตร์แบบ ศูนย์การเรียนกับแบบบรรยายประกอบการสาธิตในชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520), หน้า 10-13.

ในด้านการสอนวิชาพลศึกษาชั้น วรศักดิ์ เพียรชอบ ใ้ข้ออธิบายถึงลักษณะของการสอนแบบอธิบายและสาธิต (Explanation and Demonstration) ใ้ว่า เป็นวิธีการสอนที่ต้องการให้นักเรียนได้เห็นและได้เห็นลักษณะท่าทางต่าง ๆ ประกอบกันไปด้วย วิธีการแบบนี้เป็นที่นิยมใช้กันมากในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา เมื่อครูต้องการให้นักเรียนได้เห็นลักษณะการเคลื่อนไหว หรือวิธีการที่ถูกต้องอย่างแท้จริง จะเป็นการช่วยให้นักเรียนเข้าใจได้ง่าย และประหยัดเวลา แต่การสอนวิธีนี้จะได้ผลดีเมื่อครูมีความสามารถ มีประสบการณ์ ต้องมีการเตรียมการไว้ล่วงหน้าเป็นอย่างดี อาจจะต้องมีวัสดุและอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบการสาธิตด้วย¹

การสอนแบบมอบหมายงาน (Teaching by Task Method)

การสอนวิธีนี้เป็นลักษณะหนึ่งของการสอนแบบใ้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Student Centered Style) ซึ่งเป็นการสอนโดยอาศัยหลักประชาธิปไตยเป็นแนวทาง โดยเล็งเห็นปรัชญาของการพลศึกษาว่า มีความสอดคล้องและควบคู่กันไปกับการศึกษาทั้งหมดโดยส่วนรวม การกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนจะถือความสนใจและความต้องการของนักเรียนเป็นหลักสำคัญ ตลอดทั้งในการวัดประเมินผลในการสอนก็จะเน้นไปใ้ในทำนองที่ใ้โปรแกรมการเรียนนั้นสามารถสนองความต้องการและความสนใจของนักเรียนได้มากน้อยเพียงใด การสอนแบบนี้เป็นการสอนแบบมอบหมายงานใ้ให้นักเรียนใ้เรียนหรือฝึกปฏิบัติโดยแบ่งงานตามจุดต่าง ๆ การสอนแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยหลาย ๆ กลุ่ม หรือการสอนโดยใ้นักเรียนจับคู่กันเป็นคู่ ๆ เพื่อช่วยเหลือกัน (Reciprocal Teaching)²

วิธีการสอนโดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ หรือใ้ให้นักเรียนจับคู่กัน แล้วครู

¹วรศักดิ์ เพียรชอบ, หลักและวิธีสอนวิชาพลศึกษา, หน้า 102.

²เรื่องเดียวกัน, หน้า 118.

เป็นผู้กำหนดกิจกรรมให้นักเรียนแต่ละกลุ่มหรือแต่ละคู่ไปฝึกปฏิบัติในเวลาที่ครูเป็นผู้กำหนด เป็นลักษณะของการสอนเกี่ยวข้องกับกระบวนการที่เรียกว่า "การสอนแบบศูนย์การเรียน" (Learning Center Method) ซึ่ง ชัยยงค์ พรหมวงศ์ ได้อธิบายลักษณะของการสอนแบบศูนย์การเรียนไว้ว่า ครูผู้สอนจะจัดแบ่งนักเรียนในห้องเรียนออกเป็น 4-5 กลุ่ม แต่ละกลุ่มเรียกว่า "กลุ่มกิจกรรม" แต่ละกลุ่มกิจกรรมจะมีกิจกรรม วัสดุอุปกรณ์ และเนื้อหาแตกต่างกัน ผู้เรียนจะหาประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยการประกอบกิจกรรมให้ครบทุกกลุ่ม รวมทั้งรายงานผลกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่ครูกำหนดให้ แต่ละกลุ่มมีสื่อการสอนเป็นหัวใจสำคัญที่จะทำให้กิจกรรมบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ¹

นอกจากนี้ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ ยังได้ชี้แจงให้เห็นถึงข้อดีของการเรียนการสอนแบบศูนย์การเรียนไว้ ดังนี้

1. สร้างบรรยากาศการเรียนตามความสนใจของนักเรียน
2. ส่งเสริมให้นักเรียนแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง
3. ฝึกฝนการทำงานเป็นหมู่ เคารพในสิทธิและฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
4. ส่งเสริมเสรีภาพของนักเรียนในการแสดงออกความคิดเห็น
5. เปิดโอกาสให้ครูใกล้ชิดกับนักเรียนทุก ๆ กลุ่ม ให้ครูได้สังเกตพัฒนาการของนักเรียนดียิ่งขึ้น
6. ช่วยให้การถ่ายทอดความรู้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น มิใช่ครูบังคับให้นักเรียนจดและท่องจำเพียงอย่างเดียว

---

¹ชัยยงค์ พรหมวงศ์, "ศูนย์การเรียน - แนวใหม่สำหรับการปฏิรูประบบห้องเรียน," วารสารครูศาสตร์ 6-7 (ตุลาคม-มกราคม, 2517): 54.

7. ทำให้ครูตื่นตัวอยู่ตลอดเวลาในการค้นคว้าหาความรู้ในวิชาที่สอน
เพิ่มเติม สํารวจแหล่งวัสดุอุปกรณ์ และคิดค้นประดิษฐ์อุปกรณ์
ต่าง ๆ ขึ้นเอง¹

จะเห็นได้ว่า วิธีการสอนโดยครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ แล้วครูมอบ
หมายงานให้นักเรียนแต่ละกลุ่มไปฝึกปฏิบัติในช่วงเวลาเดียวกันตามที่ครูกำหนดให้ หรือ
เป็นลักษณะของการสอนแบบ "ศูนย์การเรียน" นั้น นักเรียนมีโอกาสศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
จากการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ในแต่ละกลุ่มกิจกรรมอย่างอิสระ ได้แสดงออกทาง
ความสามารถของแต่ละคนอย่างเต็มที่โดยไม่ต้องถูกบังคับ เพราะสามารถเลือกปฏิบัติ
ตามความสามารถของตน ครูมีโอกาสใกล้ชิดกับนักเรียนอย่างทั่วถึง

ในด้านการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา วรศักดิ์ เพียรชอบ ได้กล่าวถึง
ลักษณะวิธีการสอนแบบมอบหมายงาน ไว้ว่า

การสอนแบบมอบหมายงาน หรือ การสอนแบบเป็นจุด (Teaching by Task or
Station teaching) คือ ครูร่วมมือกับนักเรียนในการเลือกทักษะที่จะ
เรียนรู้ แบบที่จะต้องฝึก หรืออื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องของการเรียนรู้นั้น ๆ
แล้วมอบหมายให้นักเรียนได้นำไปเรียนรู้ตามกลุ่มของตนเอง การมอบหมาย
งานนี้อาจจะมอบให้เป็นกลุ่มย่อยหลาย ๆ กลุ่ม หรืออาจจะแบ่งงานไว้ตาม
จุดต่าง ๆ แล้วมอบให้นักเรียน เรียนหรือฝึกตามจุดต่าง ๆ ก็ได้ ครูอาจ
จะทำหน้าที่อธิบายและสาธิต เพื่อให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มหรือแต่ละจุดนั้น
เข้าใจในลักษณะหรืองานที่ได้รับมอบหมายนั้น สำหรับการเรียนเพื่อให้
บรรลุตามจุดหมายจริง ๆ เป็นความรับผิดชอบของนักเรียนแต่ละกลุ่มหรือ
แต่ละจุดเอง²

¹ ชัยยงค์ พรหมวงศ์, "ศูนย์การเรียน แนวโน้มการจัดการศึกษาเพื่อมวล
ชนในอนาคต," ศรีนครินทร์วิโรฒ 10 (ธันวาคม 2517) : 4.

² วรศักดิ์ เพียรชอบ, หลักและวิธีสอนวิชาพลศึกษา, หน้า 118.

พอง เกิดแก้ว ได้เสนอแนะถึงวิธีการสอนแบบมอบหมายงาน ไว้ดังนี้

1. การพูดควรให้เป็นกันเองกับเด็กมากที่สุด การอธิบายและการสาธิตงานที่จะให้แก่เด็กเรียน ควรกระทำแบบขั้นต่อขั้น
2. เรียกนักเรียนมาลองกระทำดู
3. แยกให้นักเรียนไปทำกันเอง
4. ครูสังเกตเด็กแต่ละคนอย่างใกล้ชิด และแก้ไขติชมนักเรียนตามสมควร ครูควรพยายามดูให้ทั่วถึง การที่ครูเข้าไปติและชมเด็กนั้นจะทำให้เด็กเห็นความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และยังเป็นการกระตุ้นให้เด็กเห็นคุณค่าของการสอนด้วย
5. เมื่อครูสั่งให้นักเรียนทำอะไร และนักเรียนส่วนใหญ่ทำได้เกือบสมบูรณ์แล้ว ครูก็เรียกนักเรียนเข้ามาใหม่ แล้วสาธิตมอบงานอื่นต่อไปอีก จะช่วยให้เด็กไม่เบื่อหน่ายจำเจต่อกิจกรรมที่กระทำนั้น ๆ
6. การที่ครูเดินดูเด็กในการฝึกแต่ละคน จะช่วยให้ครูรู้ว่า เด็กนักเรียนคนไหนควรจะได้ได้รับความช่วยเหลือแนะนำในการแก้ไข
7. เด็กนักเรียนที่ไม่มีความมั่นใจตัวเอง ครูจะเห็นว่าเด็กเหล่านี้จะแยกไปทำตามมุม หรือตามลำพัง ครั้งต่อไปครูก็ควรจะเรียกเด็กเหล่านี้มาลองแสดงตอนที่ครูอธิบายและสาธิต ก็จะทำให้เด็กมีความมั่นใจในตัวเองและสามารถเรียนร่วมกับผู้อื่นได้

003901

ข้อความนี้ในการมอบหมายงานให้นักเรียนทำในเนื้อหาวิชาที่สอน

1. ถ้าจะมอบงานให้กับเด็กทั้งชั้น ควรเป็นงานหรือกิจกรรมที่เหมือนกัน
2. ลักษณะของงานที่ให้เด็กทำทั้งชั้น ควรเป็นงานที่เด็กสามารถกระทำได้สำเร็จ หรือไม่ยาวจนเกินไป
3. งานที่จะให้นักเรียนทำ จะมากหรือน้อยนั้น จะต้องขึ้นอยู่กับความยากง่ายของกิจกรรมนั้น

ในการให้งาน ครูสามารถรู้ว่าเด็กมีความแตกต่างกันอย่างไร ก็โดยการที่ครูแสดงให้เด็กดูแล้วลองให้เด็กกระทำบ้าง การที่ครูกระทำแบบนี้หลาย ๆ ครั้ง ก็

จะเป็นเครื่องช่วยให้ครูรู้ว่า เด็กแต่ละคนเหมาะสมกับกิจกรรมหรืองานอะไร มากน้อยแค่ไหน¹

จะเห็นได้ว่า วิธีการสอนแบบมอบหมายงาน เป็นวิธีที่ส่งเสริมให้เด็กมีอิสระในการพัฒนาตนเอง สามารถที่จะตัดสินใจแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษาไทยที่มุ่งพัฒนาเด็กในทุก ๆ ด้าน ซึ่งถ้านำมาใช้เป็นวิธีสอนในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ก็จะเป็นการส่งเสริมให้บรรลุเป้าหมายได้มากยิ่งขึ้น ไม่เพียงแต่การพัฒนาทางด้านความรู้ และทักษะทางกีฬาเท่านั้น

บทบาทของครูและนักเรียนในการเรียนการสอน ตามลักษณะโครงสร้างวิธีการสอนวิชาพลศึกษาแบบมอบหมายงานนั้น มอสส์ตัน (Mosston) ได้เปรียบเทียบไว้ดังนี้²

---

¹ ฟอง เกิดแก้ว, การพลศึกษา, พิมพ์ครั้งที่ 4. (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2518), หน้า 164-165.

² Muska Mosston, Teaching Physical Education, 2d ed. (Ohio: Charles E. Merrill Books, 1964), p. 33-41.

ชั้นการสอน	บทบาทของครู	บทบาทของนักเรียน
ก. ชั้นเตรียม	<ol style="list-style-type: none"> 1. บอกจุดมุ่งหมายของการเรียน ก่อนดำเนินการสอน 2. บอกหรือแนะแนวทางกิจกรรม ที่จะช่วยให้ นักเรียนบรรลุถึง จุดมุ่งหมาย ก่อนดำเนินการ สอน 3. บอกถึงลำดับกิจกรรมที่เรียน ว่า อันไหนจะต้องกระทำก่อน หรือกระทำหลัง 4. บอกกำหนดเวลาของกิจกรรม ก่อนที่จะเรียน (เช่น 4 นาที สำหรับการอบอุ่นร่างกาย) 5. บอกมาตรฐานและคุณภาพของ การฝึกว่า ขนาดไหนที่จะถือว่าใช้ได้ โดยคำนึงถึงระดับ ความสามารถของนักเรียนแต่ละกลุ่ม 6. บอกถึงการจัดชั้นเรียนว่าจะ จัดในลักษณะใด แบ่งกลุ่ม อย่างไร วินัยระเบียบและชุด แยกกาย ควรเป็นอย่างไร 	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนไม่เกี้ยวข้อง 2. นักเรียนไม่เกี้ยวข้อง 3. นักเรียนไม่เกี้ยวข้อง 4. นักเรียนไม่เกี้ยวข้อง 5. นักเรียนไม่เกี้ยวข้อง 6. เริ่มมีส่วนร่วมในการแสดง ความคิดเห็น ทำความเข้าใจ เรื่องระเบียบต่าง ๆ และ ปฏิบัติตาม

ชั้นการสอน	บทบาทของครู	บทบาทของนักเรียน
<p>ข. ชั้นคำเนิ การสอน และฝึก- ปฏิบัติ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูพิจารณาเลือกกิจกรรมให้ เหมาะสมกับความสามารถ ของผู้เรียน 2. คุณภาพของการฝึกและปฏิบัติ ของนักเรียนนั้น ครูจะต้อง ไม่ถือว่านักเรียนทุกคนต้อง ใช้มาตรฐานที่ตั้งไว้อย่าง เดียวกัน ครูจะต้องคำนึงถึง ความแตกต่างระหว่างบุคคล กับต้องพยายามสนับสนุนให้ นักเรียนได้พยายามฝึกฝนตน เองให้มากที่สุด เพื่อให้ถึง มาตรฐานที่ครูตั้งไว้ให้ได้ 3. การจัดกิจกรรมจะต้องยืด- หยุ่นอยู่เสมอ เพื่อให้เหมาะ สมกับระดับความสามารถ ของแต่ละบุคคลและครูจะ ต้องยอมรับในสิ่งที่นักเรียน เลือก เช่น สถานที่ หรือ กิจกรรม 4. ครูพิจารณาเลือกกิจกรรมให้ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ระดับความสามารถของนักเรียน จะเป็นเครื่องกำหนดจำนวนมาค น้อยของกิจกรรมที่นักเรียนจะ ต้องเรียน หรือได้รับมอบหมาย 2. นักเรียนจะต้องเข้าใจถึงระดับ ความสามารถของนักเรียนเอง ว่าแต่ละคนจะมีระดับความ - สามารถที่แตกต่างกัน และจะ ต้องยอมรับมาตรฐานที่ครูตั้งไว้ แต่ละคน แต่ละกลุ่มด้วย 3. นักเรียนเริ่มเรียนจากสิ่งที่นัก- เรียนตั้งใจ และสถานที่ที่ เกี่ยวข้องกับกิจกรรมหรืองานที่ ได้รับมอบหมายนั้น นักเรียน จะมีอิสระในการเลือกเฉพาะเนื้อ หาที่เลือก หรือที่ครูกำหนดให้ 4. นักเรียนจะมีโอกาสตอบสนองรับ

ชั้นการสอน	บทบาทของครู	บทบาทของนักเรียน
	<p>เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน และครูจะต้องพร้อมที่จะช่วยเหลือ แต่การช่วยเหลือนี้แตกต่างกับการช่วยเหลือแบบสั่งการ คือช่วยให้เด็กเกิดความพยายามช่วยเหลือตนเองให้มากที่สุดและมีความมั่นใจในตนเองด้วย</p> <p>5. การที่จะให้นักเรียนได้ทราบว่าจะทำงานที่เขาจะต้องทำนั้นเป็นอย่างไร ครูก็ใช้วิธีสาธิต อธิบายหรือทั้งสองอย่าง โดยเริ่มตั้งแต่การให้เด็กมีทัศนคติในกิจกรรมนั้นก่อน และครูจะต้องคำนึงถึงระดับความสามารถของนักเรียนว่าเขามีความสามารถขนาดไหน โดยครูจะต้องทำการวิเคราะห์อย่างระมัดระวังที่สุด ว่าเด็กมีความต้องการทางด้านไหนบ้างที่เหมือน ๆ กัน เพราะฉะนั้นกิจกรรมที่จัดให้กับเด็ก จึงเป็นกิจกรรมที่แตกต่างกันและมีมาก</p>	<p>ฝึกชอบ มีประสบการณ์ และผลที่ได้จากผลิตผลของตัวเองมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากเด็กมีอิสระในการฝึกมากยิ่งขึ้นนั่นเอง</p> <p>5. ลักษณะของกิจกรรมที่แตกต่างกันและหลาย ๆ อย่างนั้น จะทำให้นักเรียนได้เนื้อหาวิชามากยิ่งขึ้น และนักเรียนมีโอกาสประกอบกิจกรรมที่สัมพันธ์กับระดับความสามารถของนักเรียนเอง จากกิจกรรมง่ายไปหากิจกรรมยากได้สะดวกขึ้นด้วย</p>

ชั้นการสอน	บทบาทของครู	บทบาทของนักเรียน
	<p>6. ครูจะต้องเป็นผู้กำหนดเวลาของกิจกรรมแต่ละอย่าง และให้สัญญาณเริ่มทำการฝึกในกิจกรรมที่เป็นของนักเรียนเองโดยไม่ต้องรอว่าจะต้องทำเป็นจังหวะพร้อม ๆ กัน</p> <p>7. ในระหว่างที่ทำการฝึกกิจกรรมที่ฝึกแตกต่างกันนั้น ครูอาจจะให้เด็กทั้งชั้นเห็นตัวอย่างที่ดีของนักเรียนที่ฝึกปฏิบัติได้ผลดีถูกต้อง ครูก็สั่งนักเรียนทั้งหมดหยุดมาดูการสาธิตของนักเรียนคนนั้นหรือกลุ่มนั้น พร้อมกับการสรุปผลงานของนักเรียนที่ฝึกไปแล้ว ในช่วงเวลากิจกรรมนั้นว่าเป็นอย่างไ</p> <p>8. ในระหว่างที่นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมที่ได้มอบหมายให้ทำนั้น ครูไม่ต้องคอยนับหรือบังคับ แต่ครูจะต้องคอยสังเกตแก้ไขหรือแนะนำให้นักเรียน</p>	<p>6. นักเรียนเริ่มประกอบกิจกรรมที่เป็นของตัวเองไปเรื่อย ๆ ในช่วงเวลาของกิจกรรมนั้นให้เต็มที่</p> <p>7. เมื่อครูสั่งหยุด นักเรียนจะต้องหยุดการปฏิบัติงานของตนทันที และพร้อมที่จะกระทำกิจกรรมครูจะมอบหมายให้ทำลำดับต่อไป</p> <p>8. แต่ละครั้ง งานแต่ละชิ้น กิจกรรมแต่ละอย่าง เด็กจะต้องทำความเข้าใจเป็นอย่างดีและปฏิบัติกิจกรรมนั้น ๆ ตามจังหวะในการเคลื่อนไหวของตน ไม่</p>

ชั้นการสอน	บทบาทของครู	บทบาทของนักเรียน
	<p>ทั่ว ๆ ไป และครูควรจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นบ้าง</p> <p>9. เมื่อหมดช่วงระยะเวลาของการฝึกกิจกรรมแต่ละตอน ครูก็อภิปรายและกระทำเหมือนกับข้อ 7.</p> <p>10. การสอนแบบมอบหมายงานให้ทำนี้ ครูจะต้องคำนึงถึง "ความไม่เข้าใจในเรื่องงานหรือกิจกรรมที่ครูมอบให้ของนักเรียน กับแรงจูงใจที่เกิดขึ้นกับตัวนักเรียนเอง" การสอนแบบนี้ ครูจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลที่จะเป็นผลทำให้เกิดแรงจูงใจ แรงจูงใจนั้นจะเกิดจากการที่เด็กสามารถทำงานนั้นสำเร็จหรือประสบความสัมฤทธิ์ผล จะเป็นแรงจูงใจให้ดียิ่งขึ้นถ้าทำในสิ่งที่ยากขึ้นไปอีกได้</p>	<p>ต้องรอใคร</p> <p>9. เหมือนกับข้อ 7.</p> <p>10. เด็กพยายามเข้าใจในเนื้อหาของงานที่ครูมอบหมายให้ทำให้ดี และทำงานง่าย ๆ ที่ครูมอบให้ก่อน นักเรียนจะต้องให้ความสนใจต่องานที่ครูมอบหมาย และพยายามทำให้สำเร็จด้วยความตั้งใจ เมื่อนักเรียนทำงานสิ่งนั้นได้ ก็จะทำให้ให้นักเรียนมีความรู้และมีประสบการณ์ แต่นักเรียนจะต้องยอมรับระดับความสามารถของตนเองว่ามีมากน้อยเพียงไรก่อน และพยายามปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น โดยตัวนักเรียนเป็นผู้ควบคุมกระบวนการเรียนรู้เอง</p>

ชั้นการสอน	บทบาทของครู	บทบาทของนักเรียน
<p>ค. ชั้นประเมินผล</p>	<p>1. ครูกำหนดเวลาในการประกอบกิจกรรมว่าจะเลิกเมื่อไร โดยปฏิบัติตามนโยบายของโรงเรียน เช่น การปล่อยก่อน 10 นาทีเพื่อให้เด็กได้มีเวลาพักให้หายเหนื่อยพร้อมที่จะเรียนวิชาต่อไป</p> <p>2. การวัดประเมินผลส่วนใหญ่ ครูจะเป็นผู้กระทำเองโดยการสังเกต หรือวิธีอื่น ๆ ครูจะเป็นผู้ตั้งมาตรฐานขึ้น การกำหนดมาตรฐานนี้ เด็กแต่ละคน แต่ละกลุ่มจะไม่เท่ากัน ซึ่งขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของนักเรียนเอง</p>	<p>1. นักเรียนพยายามติดตามสิ่งที่ครูกำหนดให้</p> <p>2. ค่าการประเมินผลของนักเรียนจะเป็นเครื่องหมายให้นักเรียนได้ทราบว่า ตนเองมีพัฒนาการขึ้นมากน้อยเพียงไร และนักเรียนต้องพยายามเลือกกิจกรรมที่สัมพันธ์กับความสามารถของนักเรียนเองด้วย</p>

การสอนด้วยวิธีบรรยายประกอบการสาธิตและมอบหมายงานให้ทำนอกเวลา

(Lecture-Demonstration and Assign Homework Method)

หมายถึง การสอนที่ใช้วิธีบรรยายประกอบการสาธิต เมื่อหมดเวลาเรียนแล้วครูจะมอบหมายงานให้นักเรียนไปฝึกปฏิบัติเพิ่มเติมนอกเวลาเรียนจากที่ได้ฝึกในชั่วโมงเรียน การที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกกระทำเองนอกเวลาเรียน จะเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีอิสระในการคิดค้นด้วยตนเองมากยิ่งขึ้น และพยายามให้นักเรียนเรียนด้วยความเข้าใจด้วยตนเอง

การทำงานนอกเวลาเรียนแก่นักเรียน นับเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้การเรียนการสอนมีผลดียิ่งขึ้น ดังที่ บัญฉิน อัครดากร ได้กล่าวไว้ว่า "การทำงานให้นักเรียนไปศึกษาเพิ่มเติม คือการให้การบ้านที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสิ่งที่ได้เรียนรู้จากโรงเรียน เป็นการเพิ่มพูนความรู้แก่นักเรียนมากยิ่งขึ้น"¹

ปรารภนา นายชัยสิทธิ์ ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับการให้งานนักเรียนไปทำนอกเวลาเรียน ว่า

...การทำงานนอกเวลาเรียน ยังเป็นการช่วยให้นักเรียนรู้จักใช้เวลาที่เขาได้อยู่ในการศึกษาด้วยตนเองอย่างฉลาด เบิร์ชฟีลด์ (Burchfield) กล่าวว่า จากการสำรวจคูประวัติการศึกษา พบว่ามีผู้ใหญ่ให้ความสนใจเป็นอันมากเกี่ยวกับงานซึ่งให้นักเรียนไปทำนอกเวลาเรียน เมื่อ 2-3 ปีที่แล้วว่า การศึกษาด้วยตนเอง (Independent Study) เป็นที่รู้จักกันมากขึ้นว่าเป็นการให้งานซึ่งมุ่งหมายให้นักเรียนไปทำนอกเวลา -

---

¹ บัญฉิน อัครดากร, "ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ," รายงานการประชุมผู้ตรวจการศึกษาและศึกษาธิการจังหวัดทั่วราชอาณาจักร ประจำปี 2514 (10 เมษายน 2514), หน้า 47.

เรียน แสดงว่ามีการยอมรับความศิโรราบในการเรียนรู้ของนักเรียน และเป็นการเน้นให้เห็นวัตถุประสงค์ในการช่วยให้นักเรียนใช้เวลา นอกโรงเรียนได้อย่างฉลาด...¹

ชัยพร วิชชาวุธ ได้ให้ความหมายของการบ้านไว้ว่า "การบ้าน คือ งานที่ครูให้แก่ักเรียนไปทำนอกเหนือจากเวลาเรียนในชั่วโมง เพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจ ทักษะและความจำ การเรียนและการจำเป็นสิ่งสำคัญและสัมพันธ์กันอยู่ในตัว เพราะ การเรียนเป็นกระบวนการสร้าง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและ การจำ คือการรักษา ไว้ซึ่งผลที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงนั้น"²

ในด้านการเรียนการสอนวิชาพลศึกษานั้น การมอบหมายงานหรือโครงการ ฝึกทางด้านทักษะให้แก่ักเรียนนำไปฝึกฝนเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน เป็นวิธีหนึ่งที่จะ ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสปรับปรุงแก้ไขตนเองให้มีความสามารถเพิ่มขึ้นและ ยังเป็นการส่งเสริมนิสัยให้นักเรียนได้ออกกำลังกายด้วยการ เล่นกีฬาเป็นประจำอีกด้วย ดังที่ วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ ได้กล่าวถึงความสำคัญของการให้การบ้านแก่ักเรียนใน การเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ไว้ว่า

การสอนแบบให้การบ้าน (Homework) เป็นการสอนที่จะช่วยส่งเสริมการ เรียนการสอนวิชาพลศึกษาให้สามารถบรรลุถึงจุดหมายปลายทางได้ดียิ่ง อดอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าหากว่าการสอนวิชาพลศึกษานั้นเป็นการ สอนเพื่อให้นักเรียนสามารถนำประสบการณ์และความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำ

¹ปรารภนา นาชัยสิทธิ์, "การเปรียบเทียบผลของการให้งานในวิชา- ทัศนศาสตร์เป็นรายครั้งกับรวมยอด ที่มีต่อักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ โรงเรียนคารา- กาม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์- มหาวิทยาลัย, 2523), หน้า 3-4.

²ชัยพร วิชชาวุธ, "พัฒนาการใหม่ในวิชาจิตวิทยาการเรียนและการจำ," วารสารครุศาสตร์ (สิงหาคม-พฤศจิกายน 2515): 73.

วันจริง ๆ แล้ว การสอนแบบให้กำรบ้านนักเรียนเป็นการสอนที่จะช่วยให้บรรลุผลนี้ได้เป็นอย่างดี เพราะเท่ากับว่าเป็นการฝึกหัดให้นักเรียนได้นำประสบการณ์จากการเรียนไปใช้ในชีวิตรจริง ๆ นั้นเอง หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้ออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาเป็นประจำทุกวันนั่นเอง ไม่เพียงออกกำลังกายต่อเมื่อถึงเวลาเรียนพลศึกษาเท่านั้น การมอบหมายให้นักเรียนทำเป็นกำรบ้านจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนที่มีทักษะหรือความสามารถทางด้านร่างกายต่ำกว่าคนอื่น ได้มีโอกาสปรับปรุงตนเองให้ดียิ่งขึ้น และผู้ที่มีความสามารถสูงอยู่แล้วก็จะมีความสามารถสูงยิ่งขึ้นต่อไปอีก ควบคู่การฝึกหัดหรือฝึกซ้อมเพิ่มเติมเป็นประจำทุกวัน¹

การมอบหมายงานให้นักเรียนได้นำไปฝึกฝนเพิ่มเติมนอกเวลาในการเรียนวิชาพลศึกษา นอกจากครูพลศึกษาที่จะต้องเห็นความสำคัญและให้ความสนใจติดตามผลงานที่ได้มอบหมายให้นักเรียนไปแล้ว ยังต้องได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองของนักเรียนในการช่วยส่งเสริมสนับสนุนคิดตามการฝึกปฏิบัติของเด็กในความปกครองด้วย ดังที่ วานเนียร์ (Vannier) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อการให้กำรบ้านในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาว่า

ในปัจจุบันนี้มีครูพลศึกษาเป็นจำนวนมากได้ใช้วิธีการมอบหมายงานให้นักเรียนของเขาไปฝึกซ้อมที่บ้าน ทั้งใน นอร์โฟลค (Norfolk) และ เวอร์จิเนีย (Virginia) ครูพลศึกษาได้สนับสนุนให้นักเรียนของเขา ฝึกซ้อมหลังเลิกเรียน การเรียนรู้อัจฉริยะทางพลศึกษาจะเกิดขึ้นพร้อม ๆ กับการทดสอบสมรรถภาพทางกายในขณะที่เรียนในชั้นตามโปรแกรมที่กำหนดให้ แต่การใช้เวลาว่างที่บ้านเป็นหน้าที่ของผู้ปกครองที่จะต้องรับผิดชอบในเรื่องนี้ ผู้ปกครองจำนวนมากสนใจสนับสนุนโปรแกรมนี้อย่างยิ่ง²

¹ วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ, หลักและวิธีสอนวิชาพลศึกษา, หน้า 104-105.

² Mary H. Vannier, Hollis F. Fait, Teaching Physical Education in Secondary School, (Philadelphia: W.B. Saunders Co., 1969), p. 74.

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาดังวิธีสอนวิชาพลศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศยังมีอยู่น้อยมาก โดยเฉพาะการวิจัยที่ศึกษาดังวิธีสอนวิชาพลศึกษาแบบมอบหมายงานนั้น ยังไม่มีการศึกษาเรื่องนี้โดยตรง แต่เป็นการศึกษาดังวิธีการสอนในสาขาวิชาอื่น และเป็นการศึกษาดังวิธีการสอนแบบ "ศูนย์การเรียนรู้" (Learning Center Method) ซึ่งเป็นการสอนแบบแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม และมอบหมายงานให้แต่ละกลุ่มปฏิบัติกิจกรรมให้ครบทุกกลุ่มกิจกรรมที่ครูกำหนดให้

หยกฟ้า วิจิตรแสงศรี ได้กล่าวสรุปเปรียบเทียบการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้และการสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิต ไว้ดังนี้¹

การสอนแบบศูนย์การเรียนรู้	การสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิต
1. นักเรียนประกอบกิจกรรมในกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละ 6-8 คน หันหน้าเข้าหากัน	1. นักเรียนนั่งประจำ หันหน้าเข้าหาครู ตลอดเวลา ยกเว้นเวลาที่ออกมาทำการสาธิต
2. ความรู้ต่าง ๆ นักเรียนจะศึกษาด้วยตนเองจากการประกอบกิจกรรมในศูนย์ต่าง ๆ	2. ส่วนใหญ่ครูเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ บางครั้งนักเรียนได้รับความรู้จากเพื่อนนักเรียนด้วยกัน
3. นักเรียนมีโอกาสฝึกคุณค่าตามวิถีทางของประชาธิปไตย	3. นักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสในการแสดงความคิดเห็น การทำงานร่วมกัน การตัดสินใจ
4. นักเรียนประกอบกิจกรรมต่างกัน แม้จะเรียนในเวลาเดียวกัน	4. ส่วนใหญ่นักเรียนจะเรียนสิ่งเดียวกันเหมือนกันทุกคน

¹หยกฟ้า วิจิตรแสงศรี, "การเปรียบเทียบผลการสอนวิทยาศาสตร์แบบศูนย์การเรียนรู้กับแบบบรรยายประกอบการสาธิตในชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง," หน้า 20-21.

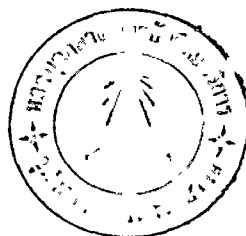
การสอนแบบศูนย์การเรียน

5. ช่วงเวลาการเรียนไม่แน่นอน ขึ้นกับวัตถุประสงค์และเนื้อหา
6. นักเรียนสามารถนำโปรแกรมการสอนที่เก็บไว้เป็นชุด มาศึกษาหรือทบทวนได้อีกตามความต้องการ
7. บรรยากาศในการเรียนไม่เคร่งครัด นักเรียนกล้าแสดงออกเป็นอิสระ ไม่ถูกบังคับ
8. นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะทางวิทยาศาสตร์
9. การเรียนรู้กว้างขวาง ได้ศึกษาสิ่งทีนอกเหนือจากตำราเรียน
10. นักเรียนที่มีปัญหาได้รับการเอาใจใส่จากครูทั่วถึง
11. ใช้เวลามาก สอนเนื้อหาได้น้อย

การสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิต

5. ช่วงเวลาเรียนตายตัว นักเรียนเรียนทุกวิชาในช่วงเวลาเท่ากัน
6. นักเรียนไม่มีโอกาสนำการเรียนการสอนที่ผ่านไปแล้วมาทบทวนใหม่ได้
7. นักเรียนมีโอกาสแสดงออกด้วยการซักถามและแสดงความคิดเห็นบ้าง
8. นักเรียนมีโอกาสฝึกทักษะทางวิทยาศาสตร์น้อย
9. การเรียนรู้อยู่ในวงแคบ
10. นักเรียนที่มีปัญหาได้รับการเอาใจใส่จากครูไม่ทั่วถึง
11. ใช้เวลาน้อย สอนเนื้อหาได้มาก

พ.ศ. 2517 แสงอรุณ โปร่งตระ ทำการวิจัยเรื่อง "ประสิทธิภาพการสอนวิชาสังคมศึกษาในห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนและห้องเรียนแบบธรรมดาในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา" ผลการวิจัยสรุปว่า สมรรถิผลทางการเรียนจากห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนไม่แตกต่างจากการสอนแบบธรรมดา แต่การเรียนจากห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนทำให้นักศึกษาจดจำเนื้อหาได้ยาวนานกว่าผู้ที่เรียนจากห้องเรียนแบบธรรมดา นอกจากนี้ นักศึกษายังได้มีโอกาสฝึกฝนการแสดงความคิดเห็น การตัดสินใจ การทำงานร่วมกับคนอื่น การแสวงหาความรู้ด้วยตนเองและความรับผิดชอบ ซึ่งเป็น

คุณสมบัติที่พึงประสงค์ในสังคมประชาธิปไตย¹

พ.ศ. 2518 เสริมแสง พันธุ์มสุต ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนราชาศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในห้องเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลางและแบบศูนย์การเรียน" ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนราชาศัพท์ชุดที่ 1 ของกลุ่มควบคุมซึ่งเรียนในห้องเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลางและกลุ่มทดลองซึ่งเรียนในห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

2. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนราชาศัพท์ชุดที่ 2 ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 กล่าวคือ นักเรียนที่เรียนจากห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากห้องเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลาง

3. นักเรียนที่เรียนจากห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนมีความคิดท่นหรือความจำในเนื้อหาวิชามากกว่านักเรียนที่เรียนจากห้องเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลาง²

---

¹แสงอรุณ โปร่งรุระ, "ประสิทธิภาพการสอนวิชาสังคมศึกษาในห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนและห้องเรียนแบบธรรมดาในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517), บทคัดย่อ.

²เสริมแสง พันธุ์มสุต, ม.ล., "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนราชาศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในห้องเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลางและแบบศูนย์การเรียน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), บทคัดย่อ.

พ.ศ. 2518 อุไร วันดี ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาในห้วงเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลางและแบบศูนย์การเรียน" ผลการวิจัยสรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของห้วงเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลางและแบบศูนย์การเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 การเรียนจากห้วงเรียนแบบศูนย์การเรียนทำให้นักศึกษาคจำเนื้อหาได้มากกว่าการเรียนจากห้วงเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลาง คะแนนเฉลี่ยการทดสอบทั้งสองครั้งของแต่ละกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่คะแนนการทดสอบครั้งหลังของทั้งสองกลุ่มลดลงกว่าการทดสอบครั้งแรก¹

พ.ศ. 2520 สุ่มน โอสถานนท์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไปด้วยวิธีสอนแบบสาธิต กับวิธีสอนแบบศูนย์การเรียน" ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ,01 กล่าวคือ กลุ่มทดลองซึ่งสอนโดยวิธีสอนแบบศูนย์การเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไปสูงกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งสอนโดยวิธีสอนแบบสาธิต²

---

¹อุไร วันดี, "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาในห้วงเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลางและแบบศูนย์การเรียน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), บทคัดย่อ.

²สุมน โอสถานนท์, "การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไปด้วยวิธีสอนแบบสาธิตกับวิธีสอนแบบศูนย์การเรียน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520), บทคัดย่อ.

พ.ศ. 2521 คำรัส คาราคักกี ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบ ผลการสอนวิชาออลเลย์บอลโดยวิธีค้นและแก้ปัญหากับการสอนแบบบรรยายประกอบการ สาธิต" โดยทดลองสอนกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่เจ็ด จำนวนสองกลุ่ม ๆ ละ 35 คน กลุ่มทดลองสอนโดยวิธีค้นและแก้ปัญหา กลุ่มควบคุมสอนด้วยวิธีบรรยายประกอบการ สาธิต ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบมาตรฐานกีฬาออลเลย์บอลของสมาคมสุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการแห่งสหรัฐอเมริกา มาทดสอบเพื่อวัดระดับความสามารถทาง ทักษะกีฬาออลเลย์บอลให้เท่ากันทั้งสองกลุ่มก่อนการสอน และเมื่อจบการสอน 10 สัปดาห์ จะมีการทดสอบด้วยแบบทดสอบเดิมอีกครั้ง เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนของ นักเรียนทั้งสองกลุ่ม ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนผลการสอนวิชาออลเลย์บอลโดย เฉลี่ยของนักเรียนทั้งสองกลุ่มซึ่งสอนโดยวิธีค้นและแก้ปัญหา กับวิธีบรรยายประกอบการ สาธิตไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05¹

สำหรับการวิจัยที่ศึกษาถึงวิธีการสอนแบบมอบหมายงานให้ทำเพิ่มเติมนอก เวลาเรียน หรือเป็นการให้ "การบ้าน" แก่นักเรียนนั้น ยังไม่มีการวิจัยเพื่อศึกษา เปรียบเทียบถึงวิธีการสอนโดยวิธีให้การบ้านกับการสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิต แต่เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาถึงผลของการให้งานนอกเวลาเรียนที่มีต่อการเรียนการสอน

พ.ศ. 2507 นวลศรี เฉลิมรัตน์ ทำการวิจัยเรื่อง "สาเหตุของการ ไม่ทำการบ้านส่งครูของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" โดยใช้แบบสอบถามนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของ หักโรงเรียนในจังหวัดพระนคร สรุปลผลสาเหตุของการไม่ ทำการบ้านของนักเรียน คือ ผู้ปกครองไม่เอาใจใส่ ไม่ให้ความช่วยเหลือในการทำ การบ้านของนักเรียน ทางบ้านมีสิ่งรบกวน ห้องเรียนมีสภาพไม่ถูกสุขลักษณะ เช่น

---

¹ คำรัส คาราคักกี, "การเปรียบเทียบผลการสอนวิชาออลเลย์บอลโดย วิธีค้นและแก้ปัญหากับการสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิต," บทคัดย่อ.

แสงสว่างไม่เพียงพอ มีเสียงรบกวน ห้องคับแคบ วิธีการสอนของครูไม่ถูกต้อง สุขภาพของตัวนักเรียนเองไม่ดี นักเรียนถูกเพื่อนล้อเลียนเนื่องจากความพิการของร่างกาย ถูกเพื่อนชักนำไปในทางที่ผิด และมีความเหลื่อมล้ำกันทางด้านฐานะทางเศรษฐกิจ¹

พ.ศ. 2516 พนอ พืชระสุภา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การไม่ทำการบ้านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดตาก" เพื่อรวบรวมสาเหตุของการไม่ทำการบ้าน ทราบถึงเห็นและความต้องการของนักเรียนในแต่ละระดับสติปัญญา เกี่ยวกับการบ้าน โดยใช้แบบสอบถามนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า, หกและเจ็ดของโรงเรียนกรมสามัญในเขตอำเภอเมือง จังหวัดตาก ผลการวิจัยปรากฏว่า การไม่ทำการบ้านของนักเรียนมีสาเหตุเนื่องจากครูและนักเรียนโดยตรง เช่น การบ้านที่ครูให้ส่วนมากยากเกินความสามารถของนักเรียนและมีมากวิชาในแต่ละวัน กำหนดให้ส่งการบ้านภายในหนึ่งวัน เป็นระยะเวลาที่สั้นไป ซึ่งนักเรียนทำการบ้านส่งไม่ทันตามกำหนด ครูไม่ได้ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนต้องการทำการบ้าน อีกประการหนึ่งนักเรียนใช้เวลาในการทำการบ้านน้อยไปในแต่ละวัน จึงทำให้ทำการบ้านไม่เสร็จ²

พ.ศ. 2521 สุมาลี สังข์ศรี ได้วิจัยหาความสัมพันธ์ทางการเรียนกับสภาพแวดล้อมทางบ้านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตการศึกษาหก และสำ-

¹ นวลศรี เฉลิรัตน์, "สาเหตุของการไม่ทำการบ้านส่งครูของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507), หน้า 74.

² พนอ พืชระสุภา, "การไม่ทำการบ้านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดตาก" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516), บทกัณฑ์ย่อ.

ตรวจสอบสภาพแวดล้อมทางบ้านทั่วไปของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ตลอดจนเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีสภาพแวดล้อมทางบ้านแตกต่างกันด้วย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักเรียนในจังหวัดที่อยู่ในเขตการศึกษาทุก จำนวน 243 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ต่างก็มีสภาพแวดล้อมอยู่ในเกณฑ์ดี เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนของนักเรียนที่มีสภาพแวดล้อมทางบ้านแตกต่างกัน ปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน และเมื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับสภาพแวดล้อมทางบ้านปรากฏว่าไม่มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยที่ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะมีสาเหตุมาจาก

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยซึ่งแบ่งออกเป็นสองกลุ่มย่อยนั้น ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก เมื่อนำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมาเปรียบเทียบกัน จึงปรากฏว่าไม่แตกต่างกัน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังอยู่ในวัยรุ่นอันอิทธิพลที่มีต่อเด็กในวัยนี้ ไม่เพียงแต่บิดามารดา ผู้ปกครองเท่านั้น แต่เพื่อนจะมีอิทธิพลต่อเด็กวัยนี้มาก เด็กจะใช้เวลาส่วนใหญ่นอกบ้านคบหาสมาคมกับเพื่อน แทนที่จะใช้เวลาสำหรับการทำการบ้าน
3. แรงผลักดันที่เกิดขึ้นในตัวเด็กเอง กล่าวคือเมื่อเด็กมีปัญหาทางครอบครัว เด็กอาจจะพยายามปิดบังหรือเอาชนะปมด้อยอันนี้ด้วยวิธีการต่าง ๆ ¹

พ.ศ. 2522 ศรีสุตา ศิริสิทธิ์ ได้ทำการวิจัยความคิดเห็นของครูและผู้ปกครอง ต่อการให้การบ้านนักเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่สามและชั้นประถมศึกษาปีที่สี่

---

¹ สุมาลี สังข์ศรี, "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับสภาพแวดล้อมทางบ้านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษาทุก" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า 71.

โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งประกอบด้วยครูและผู้บริหารจากโรงเรียนสังกัดต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานคร 34 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ครูและผู้บริหารส่วนมากมีความคิดเห็นตรงกันว่า การบ้านเป็นสิ่งจำเป็นที่ครูควรให้อย่างสม่ำเสมออยู่กับนักเรียน เพราะการบ้านเป็นการฝึกฝน ทบทวนบทเรียน และฝึกความรับผิดชอบของนักเรียน นอกจากนี้ทำให้ผู้บริหารได้มีโอกาสใกล้ชิดและทราบพัฒนาการทางการเรียนของนักเรียน ครูและผู้บริหารสามารถร่วมกันแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนได้ สำหรับการให้การบ้านนั้น ครูควรคำนึงถึงเวลา สภาพแวดล้อม และความสามารถของนักเรียนด้วย¹

พ.ศ. 2523 ประรณนา นาชัยสิทธิ์ ใ้ค้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลของการให้งานในวิชาคณิตศาสตร์เป็นรายครั้งกับรวมยอดที่มีต่อนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ โรงเรียนคาราคาม" โดยศึกษาถึงสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนซึ่งมีระดับความสามารถแตกต่างกันต่อชนิดของงานที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งผลการวิจัยปรากฏว่า

1. การให้งานด้วยวิธีการที่แตกต่างกันทำให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนแตกต่างกันทุกระดับความสามารถ โดยที่กลุ่มที่ได้รับงานรวมยอดมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับงานเป็นรายครั้งอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

¹ศรีสุตา ศิริสิทธิ์, "ความคิดเห็นของครูและผู้บริหารต่อการให้การบ้านนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่สามและชั้นประถมศึกษาปีที่สี่" (วิทยานิพนธ์-ปริญญาโทบริหารศึกษาด้านคณิตศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522,), บทคัดย่อ.

2. ทักษะคิดต่อคณิตศาสตร์ของกลุ่มที่ได้รับงานเป็นรายครั้งกับกลุ่มที่ได้รับงานรวมยอด ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05¹

งานวิจัยในต่างประเทศ

สำหรับในต่างประเทศ มีการศึกษาวิจัยและการทดลองเกี่ยวกับการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้และแบบบรรยายประกอบการสาธิต ดังนี้

ค.ศ. 1946 คันนิงแฮม (Cunningham) ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลการสอนวิชาวิทยาศาสตร์โดยวิธีสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิตกับวิธีการสอนแบบทดลองปฏิบัติการรายบุคคล-จากบทสรุป" (Lecture-Demonstration Versus Individual Laboratory Method in Science Teaching - A Summary) โดยวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับคุณวุฒิตติหก เล่ม และระดับมหาบัณฑิตแปดเล่ม ที่เปรียบเทียบวิธีการสอนวิชาวิทยาศาสตร์แบบบรรยายประกอบการสาธิตกับวิธีสอนแบบทดลองปฏิบัติการรายบุคคล (Individual Laboratory Method) ปรากฏว่าทั้งสองวิธีให้ผลไม่แตกต่างกัน²

ปลายปี ค.ศ. 1967 โรงเรียนลาเนิร์ช (Llanerch) ซึ่งเป็นโรงเรียนประถมศึกษาของ ฮาเวอร์ฟอร์ด ทาวน์ชิป (Haverford Township) ใกล้เมือง

---

¹ปรารดนา นาชัยสิทธิ์, "การเปรียบเทียบผลของการให้งานในวิชาคณิตศาสตร์เป็นรายครั้งกับรวมยอดที่มีต่อนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ โรงเรียนคาราคาม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523), บทคัดย่อ.

²Nathan S. Washton, Science Teaching in the Secondary School, อ้างใน หยกฟ้า วิจิตรแสงศรี, "การเปรียบเทียบผลการสอนวิทยาศาสตร์...", หน้า 25.

ฟิลาเดลเฟีย (Philadelphia) ได้เริ่มปรับปรุงห้องเรียนเดิมของโรงเรียนที่สร้างขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1913 มาเป็นห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้จนกระทั่งสามารถจัดศูนย์การเรียนรู้ได้ทั้งโรงเรียน การจัดสอนวิชาต่าง ๆ ในศูนย์การเรียนรู้จัดไว้ในตารางและมีช่วงเวลาไม่เท่ากัน โดยใช้เวลาเพียงวันละ 15 นาที และเรียนตามหัวข้อที่เลือกไว้ ส่วนเวลาที่เหลือเรียนตามเดิม และในหนึ่งสัปดาห์มีช่วงเวลา 15 นาที สำหรับให้นักเรียนและครูได้พบปะกัน ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนมีปัญหาทางด้านระเบียบวินัยน้อยกว่าการเรียนในห้องเรียนธรรมดา บรรยากาศในการเรียนไม่ตึงเครียด นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำงานและประกอบกิจกรรมร่วมกัน โดยไม่มีเสียงรบกวนห้องข้างเคียง ครูมีความเห็นว่าการสอนแบบนี้เห็นอย่างน้อยว่าการสอนแบบเดิม แม้จะต้องมีการวางแผนที่ซับซ้อนและใช้เวลามากกว่า โรงเรียนเชิญผู้ปกครองนักเรียนไปพบปะชี้แจงการดำเนินการของโรงเรียน ทำให้ผู้ปกครองเข้าใจการเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้และเห็นว่าเป็นการเรียนที่มีประสิทธิภาพ นักเรียนมีความก้าวหน้าขึ้น ได้ให้ความสนับสนุนและช่วยเหลือทางโรงเรียนอย่างดี¹

ค.ศ. 1971 มีคส์ (Meeks) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบการสอนด้วยวิธีครูเป็นศูนย์กลางกับวิธีการสอนโดยใช้ชุดการสอน" (Learning Package Versus Conventional Method of Instruction) โดยทดลองสอนนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งรัฐไอโอวา (Iowa State University) ด้วยการสอนโดยใช้ชุด

---

¹Koren Romnes O. Lenzak, "Learning Center - The teaching Approach that Makes Old Schools Like New," Teacher 90 : 6 (February, 1975); 54-57.

การสอนกับวิธีสอนแบบครูเป็นศูนย์กลาง ผลการวิจัยพบว่า การสอนโดยใช้ชุดการสอนดีกว่าวิธีสอนแบบครูเป็นศูนย์กลาง¹

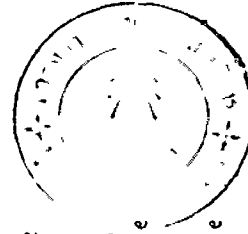
ค.ศ. 1973 วิทเทียร์ (Whittier) ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ของประสบการณ์จากการเรียนแบบศูนย์การเรียนที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของเด็กรุ่นหญิงและนักเรียนชาย" (Relation of a Learning Center Experience to Change in Attitude and Achievement of Girls and Boys) ผลการวิจัยสรุปได้ว่า คะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองมีความแตกต่างกันเล็กน้อยในแต่ละระดับข้อสังเกตคือ ในแต่ละระดับของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความก้าวหน้าในครึ่งปีการศึกษาแรก เด็กชายเมื่อเริ่มเรียนมีความคิดเกี่ยวกับตนเองต่ำกว่าเด็กหญิง ส่วนทางด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสรุปว่า ความก้าวหน้าทางการเรียนแตกต่างกันเล็กน้อย คะแนนของเด็กหญิงมีความคงอยู่สูงกว่าเด็กชาย ในการทดสอบทั้งก่อนและหลังการทดลอง คะแนนการอ่านวิชาที่เป็นทักษะของเด็กหญิงสูงกว่าเด็กชาย²

ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับการให้งานทำนอกเวลาเรียนที่เป็นการบ้านแก่นักเรียนนั้น นักการศึกษาได้ให้ความสนใจและแสดงความคิดเห็นส่วนตัวจากประสบการณ์ เกี่ยว

---

¹Elija B. Meeks, "Learning Package Versus Conventional Method of Instruction," Dissertation Abstracts International 32 (February 1972): 4295-6-A.

²Robert Henry Whittier, "Relationship of a Learning Center Experience to Change in Attitude and Achievement of Girls and Boys," Dissertation Abstracts International 34 (July 1973): 216-A.

กับการให้บ้านทั้งโดยตรงและโดยทางอ้อมดังนี้

Strang (Strang) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้บ้านไปทำนอก
เวลาเรียนว่า

ลักษณะและอุดมคติของโรงเรียนก่อนให้เกิดความแตกต่างกันอย่างมากในเรื่องเวลาที่ใช้ในการทำบ้าน โรงเรียนบางแห่งเห็นว่า การให้บ้านมาก ๆ เป็นการปฏิบัติต่อนักเรียนเหมือนกับว่านักเรียนเป็นเครื่องจักร ในขณะที่โรงเรียนบางแห่งเห็นว่า ควรให้บ้านนักเรียนในมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เป็นการฝึกฝนความชำนาญวิชาบางประการ นอกจากนี้เวลาที่ใช้ในการศึกษาที่บ้านยังแตกต่างกันออกไปตามมาตรฐานของโรงเรียน หลักสูตรและคุณภาพของการสอน ชนิดของการบ้านที่ให้เด็กทำ มีความสำคัญพอ ๆ กับเวลาที่ใช้ในการทำบ้าน ความรู้สึกที่เครียดและความลำบากใจของนักเรียนในการทำบ้าน อาจจะเป็นผลเนื่องมาจากชนิดของการบ้านที่มากกว่าเวลาที่ใช้ในการทำบ้านนั้น¹

Yeary (Yeary) ได้สรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายในเรื่องการบ้านของนักเรียนว่า ได้มีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการบ้านในวงการศึกษามานานแล้ว ดังเช่นวารสารของคณะกรรมการบริหารโรงเรียนแห่งสหรัฐอเมริกา (The American School Board Journal) สอดถามผู้ที่เป็นผู้บริหารและกรรมการบริหารโรงเรียนประถมศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง "ควรให้บ้านหรือไม่" ปรากฏว่า 63% แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการบ้านว่า จะให้บ้านมากน้อยเพียงใด 13% พอใจที่ให้การบ้านเล็กน้อย สี่ปาด้า 8% ต้องการให้มีการบ้านและครูเป็นผู้กำหนดปริมาณงานที่จะให้ 11% ไม่เห็นประโยชน์ของการบ้านทั้งต่อครูและนักเรียน นอกจากนี้เมื่อมีการสัมภาษณ์ครู คำ

¹Ruth Strang, Guide Study and Homework, 2d ed.
(Washington D.C. : NEA, 1960), p. 11.

ตอบส่วนมากก็คือ เห็นด้วยกับการที่จะให้ครูตัดสินเรื่องการให้การบ้านเอง ความคิดเห็นของครูรองลงมาก็คือ พอใจที่จะให้การบ้านวันธรรมดามากกว่าวันสุดสัปดาห์และวันหยุด แม้ว่าจจะทราบว่าผู้ปกครองส่วนมากต้องการให้ครูให้การบ้านมาก ๆ ในวันสุดสัปดาห์

บทความในวารสาร นิวยอร์ก ไทมส์ (New York Times) ฉบับที่ 4 พฤษภาคม 1978 รายงานว่า ครูในเมืองนิวยอร์ก มีความเห็นว่า การบ้านมาก ๆ ทำให้งานของนักเรียนมีคุณภาพต่ำ ครูในโรงเรียนสั้บบอกว่า อยากให้มีการบ้านมากกว่านี้ แต่ถ้าทำเช่นนั้นก็คาดได้ว่าเด็กจะไม่สามารถทำการบ้านได้เลย

คณะกรรมการประเมินผลความก้าวหน้าทางการศึกษาแห่งชาติ (The National Assessment of Education Progress) สอบถามเด็กอายุ 17 ปี จำนวน 10,000 คนเกี่ยวกับกิจกรรมหลังเลิกเรียน เพื่อหาความสัมพันธ์กับผลการทดสอบทางคณิตศาสตร์ของเด็กเหล่านี้ ปรากฏว่า นักเรียนที่ใช้เวลาทำการบ้านมากที่สุดและคูโทรทัศน์น้อยที่สุด ทำคะแนนได้ดีที่สุด ดังจะเห็นได้จากนักเรียนที่ตอบคำถามจากข้อทดสอบได้ถูก 80% เป็นนักเรียนที่คูโทรทัศน์น้อยกว่าหนึ่งชั่วโมงในแต่ละคืน และทำการบ้านมากกว่า 10 ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ ส่วนนักเรียนที่บอกว่าไม่มีการบ้านเลยนั้น ทำคะแนนได้ต่ำ ซึ่งตอบถูกประมาณ 50-55% เท่านั้น¹

ค.ศ. 1960 โกลด์สไตน์ (Goldstein) ได้สำรวจบทความเกี่ยวกับการให้งานที่เป็นการบ้านในครุรฐนี้การศึกษา (Educational Index) ก่อนปีคริสต์ศักราช

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹Elizabeth E. Yeary, "What About Homework," Today's Education, (September-October 1978) : 80-82. อ้างใน ศรีสุภาศิริสิทธิ์, "ความคิดเห็นของครูและผู้ปกครอง...", หน้า 10-11.

1958 พบบทความเกี่ยวกับการให้บ้านที่เป็นการบ้าน 20 บทความ แต่มีผลงานวิจัยแบบทดลองเพียง 17 เรื่อง การทดลองเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่า การให้การบ้านเป็นประจำช่วยให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงขึ้น นอกจากนี้เขาได้กล่าวถึงผลงานของนักการศึกษาหลายท่านเกี่ยวกับการให้การบ้าน เช่น วินเซนต์ (Vincent) ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับการให้การบ้านวิชาภูมิศาสตร์ เลขคณิต และภาษาอังกฤษ กับนักเรียนระดับชั้นปีที่ห้า และหก ในโรงเรียนแห่งหนึ่งที่เมืองทรอย มลรัฐนิวยอร์ก ผลปรากฏว่ากลุ่มที่มีการบ้านวิชาเลขคณิตทำคะแนนได้ดีกว่ากลุ่มอื่น ๆ วินเซนต์กล่าวสรุปว่าการให้การบ้านจะดีและถูกต้องถ้ามีการพิจารณางานทุกชนิดอย่างรอบคอบและเกิดผลดียิ่งขึ้น ถ้าครูให้การบ้านตามความต้องการของนักเรียน

นอกจากนี้ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อการบ้านก็มีความสำคัญมาก ดังที่ โกลด์สไตน์ ได้กล่าวถึงรายงานการทดลองของ ครอฟอร์ดและคามิเชล (Crawford and Carmichel) เกี่ยวกับความสนใจของนักเรียนโรงเรียนเอลซีกลโค ในระดับชั้นปีที่ 5-8 มลรัฐแคลิฟอร์เนีย โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งถูกบังคับให้ทำการบ้านอย่างสม่ำเสมอจนถึงสามปี อีกกลุ่มหนึ่งไม่เคยได้รับการบ้านเลยตลอดสามปี ผลจากการรายงาน แสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มซึ่งไม่บังคับให้ทำการบ้าน ได้คะแนนน้อยกว่ากลุ่มที่มีการบังคับให้ทำการบ้าน

อีกเรื่องหนึ่งที่ โกลด์สไตน์ได้กล่าวถึง คือ การทดลองของ สไตน์เนอร์ (Steiner) เกี่ยวกับการทำการบ้านมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นปีที่เจ็ดโรงเรียนอินแกรม (Ingram) มลรัฐเพนซิลวาเนีย โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรกให้ทำการบ้านเลขคณิต แต่ไม่บังคับให้ทำวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มที่สองไม่บังคับให้ทำการบ้านวิชาเลขคณิตแต่บังคับให้ทำวิชาภาษาอังกฤษ กำหนดให้ทำการบ้านวันละครึ่งชั่วโมง ทำการทดสอบในปลายภาคเรียน ผลปรากฏว่า ทั้งในกลุ่ม

แรกและกลุ่มที่สอง พวกที่ต้องทำการบ้านมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่าพวกที่ไม่ต้องทำการบ้าน¹

เกรย์และแอลลิสัน (Gray and Allison) ได้อ้างถึงผลงานวิจัยของนักการศึกษาหลายท่านเกี่ยวกับการให้การบ้าน เช่น เมื่อ ค.ศ. 1935 เดอ นโปลี (De Napoli) ทำการทดลองเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนระหว่างนักเรียนสองกลุ่มในระดับชั้นปีที่ห้า กับหก ซึ่งกลุ่มแรกเป็นกลุ่มที่รับอาสาทำการบ้านกับกลุ่มที่ต้องทำการบ้านเพราะถูกบังคับ ใช้เวลาทดลองหนึ่งภาคเรียน ผลปรากฏว่า กลุ่มที่ถูกบังคับให้ทำการบ้านมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่รับอาสาทำการบ้านเพียงเล็กน้อย เดอ นโปลี ให้ข้อคิดว่า ควรยกเลิกวิธีการบังคับให้นักเรียนต้องทำการบ้านเสีย²

ค.ศ. 1972 แฮนเซน (Hansen) ได้สำรวจผลของการให้งานเป็นการบ้านวิชาคณิตศาสตร์ที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับวิทยาลัย แฮนเซน ได้สอนคณิตศาสตร์สามห้องคือ ตรีโกณมิติหนึ่งห้อง และแคลคูลัสสองห้องในวิทยาลัยชุมชนที่แคลิฟอร์เนีย โดยแบ่งนักเรียนแต่ละห้องออกเป็นสองกลุ่มเท่ากัน ให้ครึ่งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง ได้รับการบ้านทุกวัน การบ้านเหล่านี้ต้องทำให้

¹ Avram Goldstein, "Does Homework Help? A Review of Research," The Elementary School Journal 61 (January 1960): 216
อ้างใน บรรณานุกรม นานีลิตซ์, "การเปรียบเทียบผลของการให้งาน...", หน้า 15-16.

² Roland F. Gray, and Donald E. Allison, "An Experimental Study of the Relationship of Homework to Pupil Success in Computation with the Fraction," School Science and Mathematics 71 (April 1971): 340.

เสร็จและส่งในชั่วโมงต่อมา ครูจะตรวจแก้อย่างละเอียดและสั่งคืนทันที อีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มควบคุมซึ่งไม่มีการบ้าน แต่ครูไม่ห้ามหากใครจะทำ ใช้เวลาทดลอง 8 สัปดาห์ ทำการทดสอบก่อนและหลังสอน โดยแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ผลปรากฏว่า คะแนนสอบครั้งหลังของกลุ่มที่ทำการบ้านสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ทำการบ้านอย่างมีนัยสำคัญ¹

จากงานวิจัยและการทดลองข้าง ๆ ที่กล่าวมาทั้งของในประเทศไทย และของต่างประเทศ จะเห็นได้ว่า

1. การสอนแบบศูนย์การเรียน หรือมอบหมายงานให้ทำตามกลุ่มกิจกรรมนั้น จะให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างจากสอนแบบอื่น ๆ แต่จะให้ผลดีทางด้านอื่น เช่น การทำงานร่วมกับผู้อื่น ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ และสามารถจดจำเนื้อหาได้ยาวนานกว่าการเรียนแบบธรรมดา
2. การให้บ้านแก่นักเรียนเป็นการบ้าน มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ความตรงจำ และทัศนคติต่อวิชาที่เรียน การที่นักเรียนจะมีพัฒนาการทางการเรียนได้นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับครูและผู้ปกครองทางบ้าน ถ้าครูให้การบ้านแก่นักเรียนไปอย่างถูกต้อง และผู้ปกครองมีความเข้าใจในบทบาทของตน ก็จะทำให้เด็กเรียนได้ฝึกฝนสมตามที่ต้องการตั้งใจไว้

---

¹David William Hansen, "An Investigation of the Effects of Required Homework on Achievement in Colloge Mathematics," Dissertation Abstracts International 33 (December 1972): 2813-5-A.